

bekwaam ook van teekening, niet wordt geschraagd door eenige grootschheid van conceptie, en waarvan de kleur alles te wenschen overlaat. Van de Velde moge het modernisme schuwen, hij zou beter doen eens terug te gaan tot den voorganger der moderne kunst, Cézanne en van dien grooten meester leeren, wat de verfijning van de kleur beteekent. De meeste van Van de Velde's groote stukken rammelen van slechte kleur en holle romantiek.

Maar er is beter. Allereerst het groote werk „De vier winden”, waarin inderdaad de voorstelling, door een inwendige kracht gedragen, iets te zeggen heeft, al is ook daarin de kleur niet verzorgd. Dit is een compositie, welke recht van bestaan heeft, want een schoone gedachte wordt er met ontroering voorgedragen. Ingetogener en fraaier van kleur is „Het oude lied”, dat ons, in een Italiaansch zomeravond-landschap, den gang der leeftijden geeft naar het einde van 's menschen bestaan; zij volgen allen den Dood, die als speelman den stoet voorafgaat. Ook „Het Lied van den Avond” heeft veel verdienstelijks. Het doek „De Storm” geeft het bekende symbool van de door de lucht hollende paarden met den Stormgod en, op een schimmel, den Dood met zwaaiende zeis, terwijl hoog boven de donkere wolkenvracht, waaruit de storm losgiert op de aarde, in een verblindend licht Phoebus' zonnewagen rijdt. Ook dit doek heeft goede qualiteiten van kleur en compositie.

Van de teekeningen treffen verschillende knappe verbeeldingen, als „Nacht”, „Ondine” en „Het Ideaal.” Zij laten zien, dat het Van de Velde aan begaafdheid niet ontbreekt, ja, dat hij over krachten beschikt, welke veel van hem kunnen doen verwachten, mits hij niet opgaat in de voorstelling. Ik geloof, dat Van de Velde het beste zou doen, eens een heelen tijd af te zien van al die daverende romantiek en door middel van het stilleven te komen tot een meer innerlijke visie en een bestudeering van de geheimen van kleur en vorm. Voorshands hebben de drie haringen op een keukenbordje van Floris Verster of de appelen van Cézanne meer met kunst te maken dan de romantische scheppingen van Van de Velde.

J. S.

WERKEN VAN CHARLES EYCK IN DE KUNSTZAAL VAN LIER, ROKIN, AMSTERDAM.

Het is altijd interessant werk te zien van jongeren die, na het métier te hebben geleerd, op eigen wieken uittogen in den vreemde, hetzij in vreemde landen, dan wel in vreemde rijken des geestes, teneinde zich, al werkend, een eigen lier te bouwen, waarop zij eenmaal en voorgoed het eigen lied bij voortdoring zullen kunnen spelen. Bij zulk een uittijgen gebeurt het meermalen, dat het vreemde aanvankelijk een ongerechtvaardigd groot accent krijgt; ongerechtvaardigd in zooverre, dat de